

ጭ36-2ጫ

ከዝቅተኛነት ስሜት እንሸሽ

ለ) ኤርምያስ ዝቅተኛነት ስሜት ተሰምቶታል

ታላቅ ነብይ የነበረው ኤርምያስም በዝቅተኛነት ስሜት ውስጥ አልፎአል። እግዚአብሔር “ገና በእናትህ ማህጸን እንድትጸነስ ከማድረጌ በፊት መርጫሃለሁ፤ ከመወለድህም በፊት አንተን በመለየት ለሕዝቦች ሁሉ ነብይ አድርጌ ሾሜሃለሁ” (ኤርምያስ 1፥4) አለው። ኤርምያስ ግን “ገና ልጅ ስለሆንሁ የመናገር ችሎታ የለኝም” ሲል መለሰለት (ኤርምያስ 1፥6)። የኤርምያስ ፍርሃት ልክ እንደሙሴ “ሰዎች ምን ይሉኛልና” እንዲሁም የራሱን ብቁ አለመሆን ነበር። እግዚአብሔር ግን “እኔም ከአንተ ጋር ሆኜ ስለምታደግህ እነርሱን ከቶ አትፍራቸው፤ ይህን የተናገርሁ እኔ እግዚአብሔር ነኝ” (ኤርምያስ 1፥8) በማለት ሊያረጋጋው ሞከረ። የሙሴም ሆነ የኤርምያስ ፍርሃት “ሰዎች ምን ይሉኛል?” እንጂ “ምን ያደርጉኛል?” የሚል ፍርሃት አልነበረም። ዛሬም የብዙዎቹ የዝቅተኛነት መንፈስ ምንጩ “ሰዎች ምን ይሉኛል” ከሚል ፍርሃት የመጣ ነው። ስለ ስማቸውና ስለ ክብራቸው ከሚገባ በላይ ይጨነቃሉ። ያ የሚነካባቸው ከመሰላቸው ምንም ነገር ሳይሞክሩ እጃቸውን አጣምረው ቁች ማለቱን ይመርጣሉ።

ሀ) አሞጽ የዝቅተኛነትን መንፈስ አሸነፈ

አሞጽ እንደ ሙሴና እንደ ኤርምያስ የታወቀ ሰው አልነበረም። በአለባበሱ፣ በአኗኗሩና በአነጋገሩ ፍጹም ተራ ሰው ነበር። የተማረና በቤተ መንግሥት ያደገ ሰው አልነበረም። ዘሩም ከነብያት ወገን አልነበረም። የዕለት ተግባሩ፣ የበግ ጠባቂና የሾላ ፍሬ ሊቃሚ ሰው ነበር። ይህ ሰው የዝቅተኛነት ስሜት ቢሰማው ይህን ያህል አይገርመንም ነበር። ምክያቱም በእርግጥም ዝቅተኛ ሰው ነበር። ይሁን እንጂ አሞጽ የዝቅተኛነት መንፈስ ጨርሶ የሚሰማው ሰው አልነበረም። እግዚአብሔር ወደ እሥራኤል ሄዶ ትንቢት እንዲናገር ሲልከው ትዕዛዙን ተቀብሎ ሄደ። የሄደው በቂ ትምህርት፣ በቂ ዝግጅት ስለ ነበረው ሳይሆን፣ እግዚአብሔር ሂደት ስላለው ብቻ ነበር። የአሞጽ ትንቢት ሕዝቡን አላስደሰተውም ነበር። ለዚህ ነው አማድያ አሞጽን “አንተ ባለ ራእይ እንግዲህ ይብቃህ፤ ብትፈልግ ወደ ይሁዳ ተመልሰህ ሂድና በዚያ ትንቢት ተናገር” (አሞጽ 7፥14-15)። አሞጽ የሰው ግፊት የዝቅተኛነት መንፈስ ሊያሳድርበት አልቻለም። ምክንያቱም “አድርግ” ብሎ በላከው አምላክ ሙሉ በሙሉ ስለታመነ ነበር።

ለ) ዮፍታሄ የዝቅተኛነትን መንፈስ አሸነፈ

“የዝቅተኛነት መንፈስ” እንዳያጠቃው “እጄን አልሰጥም” ካሉት እንደ ምሳሌ ሊጠቀሱ ከሚገባቸው ሰዎች መካከል አንደኛው ታሪኩ በብሉይ ኪዳን ውስጥ የተጻፈው ገለጻዊው ዮፍታሄ ነው (መሳፍንት 11)። ዮፍታሄ አሳዛኝ የልጅነት ታሪክ የነበረው ሰው ነበር። አስተዳደጉን ስንመለከት ምናምንቴና የማይረባ ሰው እንደ ነበረ እነረዳለን። እርሱ በአደገበት ሁኔታ ያደገ ሰው፣ የዝቅተኛነት ስሜት ቢሰማው ይህን ያህል አያስደንቀንም ነበር። የሚያስደንቀው በደረሱበት ሁኔታዎች ሁሉ ላይ አሸናፊ ሆኖ በመቆም ታሪክ ያወቀውና ያደነቀው ሰው ሆነ። ዮፍታሄ ወላጆቹን እንደ ማንኛውም ሰው አልመረጠም። ስለሆነም እናቱ ሴተኛ አዳሪ ነበረች። አባቱ ደግሞ የሞቀ ትዳር የነበረው የሚወዳትና የምትወደው ሚስት የነበረው፣ በአካባቢው የተከበረ ሰው ነበር። የሚያሳዝነው ግን የጋብቻውን ቃል ኪዳን ሰብር በመንደሩ ከነበረች ሴተኛ አዳሪ ቤት ገባ። በዚህ ሁኔታ ዮፍታሄ ተጸንሶ ተወለደ። ምስኪኑ ዮፍታሄ ያደገው በጥሩ ቤተሰብ አካባቢ አይደለም። ከፈረሰ ቤት የወጣ፣ በኃጢአት የተረገዘ ሰው ነበር። መጀመሪያ ያየው ዓይን፣ መጀመሪያ የሳመው ከንፈር፣ በኃጢአት የበለዘው የእናቱን ዓይንና ከንፈር ነበር።

ዮፍታሄ የሚያስታውሰው ጥሩ የልጅነት ትዝታ አልነበረውም። በእናቱና በአባቱ ፍቅር ተከሶ እየባረቀ አላደገም። ብዙ ስድብና መገፋት እየደረሰበት ያደገ ልጅ ነበር። የውርደት ልጅ፣ የሴተኛ አዳሪ ልጅ፣ ዲቃላ እየተባለ ይሰደብ ነበር። ገና ምክንያቱ ሳይገባው፣ አባቱ ቤት ሲሄድ ሌሎች ወንድሞቹ “ዲቃላ” እያሉ እየገፈተሩ ያስወጡት ነበር። ያ

ብቻ አይደለም። የዮፍታሄ ወንድሞች “አንተ ከሌላ ሴት የተወለድህ ስለሆንህ፤ ከአባታችን ርስት ምንም ነገር መውረስ አይገባህም ብለው ከቤት እንዲባረር አደረጉት። የፍታሄም ከወንድሞቹ ሸሽቶ ጦብ ተብላ በምትጠራ ምድር ኖረ” (መፅሐፈ መሳፍንት 11፥2-3)። የፍታሄ በባዕድ አገር ተሰደደ። ዘመድ፣ ወዳጅ አልነበረውም። ሁኔታው በጣም አሳዛኝ ነበር። ማንም ይህን ያህል የፍታሄ የሚረባ ሰው ይሆናል ብሎ በእርሱ ላይ እምነት የጣለበት ሰው አልነበረም። ይሁን እንጂ የፍታሄ የዝቅተኛነት መንፈስ ይዞት አንድ ቦታ ከምትር ብሎ ለራሱ እያዘነ የተቀመጠ ሰው አልሆነም። “ማንም ሰው ባያምንብኝ፤ እኔ በራሴ አምናለሁ፤ ማንም የሚረዳኝ ባይኖረኝ፤ እርሴን እረዳለሁ፤ ወንድሞቹ ውርስ ቢከለክሉኝ፤ ለራሴ ንብረት አበጃለሁ፤ ከዚህ ሁሉ በላይ በአምላኬ እታመናልሁ፤ ቁጭ ብዬ ለራሴ አላለቅስም” በማለት በቆራጥነት ኑሮውን መግፋት ጀመረ። ከጥቂት ጊዜ በኋላ የፍታሄ አደገ። እድገቱም ጠልተው በአባረሩት ሁሉ ዘንድ ስለታወቀ፤ “ዐሞናውያንን መውጋት እንችል ዘንድ መጥተህ መሪያችን ሁን” (መሳፍንት 11፥6) ሲሉ የእሥራኤል ሸማግሌዎች ለመነት። እግዚአብሔርም ለየፍታሄ ድልን አጎናጸፈው።

ሰዎች ቢቀበሉን ባይቀበሉን፣ ቢያምኑብን ባያምኑብን ግድ የለም። እራሳችንን ሆነን ለመገኘት ነጻነት አለን። እግዚአብሔር እንድናደርገው የሚያሳየንን ነገር ካደረግን፤ ምንም ያህል በአስቸጋሪ ጊዜና ሁኔታ ውስጥ ብናልፍም፤ እውነተኛ እርካታ በውስጣችን ይሰማናል። ሰውን ለማስደሰት የሚጥሩ ሰዎች እርካታ በውስጣቸው የሌላቸው ናቸው። ሁኔታው ሲከብድ የጠበቁት ነገር እንደጠበቁት ሆኖ ሳይገኙት ሲቀሩ፤ ማጉረምረም ይጀምራሉ።

የዝቅተኛነት ስሜት እንዴት ይመጣል?

1) በራስ ፍቅር በመያዝ

ከዝቅተኛነት ስሜት ነጻ ለመሆን ከራሳችን መላቀቅ ያስፈልገናል። ከሁሉ ነገር በላይ ለራሳችን ትኩረት እንሰጣለን። ስለራሳችን በጣም እንጨነቃለን። እራስችንን በሰው ፊት አሳምረን፤ አተልቀን ማቅረብ ትልቁ ጥማታችን ነው። ስለ ሆነም “ይህን ባደርግ፣ ይህን ብል ሰዎች ምን ይሉኛል?” እንላለን። ሁልጊዜ የምናሰበው እኛን በሚመለከት ሀሳብ ላይ ብቻ ነው። “ወደቀ፤ ተሸነፈ እባላለሁ” በማለት በፍርሃት ምንም ዓይነት ነገር ላለማድረግ እንወስናለን። ስለዚህ የዝቅተኛነት መንፈስ እንዲሰማን ከሚያደርጉን ምክንያቶች መካከል ትልቁ ይህ ነው። መፍትሄው ከራሳችን ፍቅር መላቀቅ የቻልን እንደሆነ ብቻ ነው።

2) እራስን ከሌሎች ጋር በማወዳደር

እግዚአብሔር እኛን የሚያውቀን በጅምላ አይደለም። እያንዳንዳችንን በስማችን ያውቀናል። ሁላችንም የተለያዩ ብንሆንም፤ ለሁላችንም ዓላማና ግብ አለው። የተለያዩ ጥበብና ችሎታ ሰጥቶናል። “እከሌ የሚሠራውን ለምን እኔ አልሠራሁም” ማለት “እግዚአብሔር ባሰቀመጠኝ ሥፍራ አልቀመጥም” ማለታችን ይሆናል። ከእግዚአብሔር ሸሽተን፤ በዝቅተኛነት ስሜት ተይዘን ከመደበኛ ይልቅ፤ በመንግሥቱ ሥራ ተባባሪዎች እንሁን።

“ይህን መልካም ሥራ በእናንተ ሕይወት ውስጥ የጀመረ አምላክ ኢየሱስ ክርስቶስ ለፍርድ በሚመለስበትቀን ወደ ፍጻሜ እንደሚያደርሰው እርግጠና ነኝ” (ፊሊ 1፥6) ይላል። “የጀመረውን ይፈጽመዋል” ሲል እግዚአብሔር የእኛን ሕይወት ማስማመሩን (የመሥራቱን) ገና አላበቃም ማለቱ ነው። በዝቅተኛነት ስሜት የተዋጠ ሰው “እንደ እከሌ ጥሩ አይደለሁም” ሲል ገና እግዚአብሔር በሕይወቱ ሥራውን ሠረቶ እንዳላበቃ መዘንጋቱ ይሆናል። እራሳችንን ከሌሎች ጋር ከማወዳደር ይልቅ፤ ለአንድ ዓላማ እንደምንሠራ እንደ አንድ ቡድን እራስችንን እንቁጠር። ሁላችንም የእግዚአብሔር የእጆቹ ሥራዎች ነን። እንሁን እንጂ ሁላችንም አንድ አይነት አይደለንም። እግዚአብሔር የተለያዩ መልክ፣ የተለያዩ ቁመት እንዲኖረን አድርጎ ፈጥሮናል። ስለ ሆነም “እንደ እከሌ ለምን አልሆንኩም! እከሌ የሚሠራውን ለምን አልሠራሁም” በማለት የዝቅተኛነት ስሜት እንዲሰማን መሆን የእግዚአብሔርን የእጁን ሥራ አለመቀበል ይሆናል። እራሳችንን ከሌሎች ጋር ማወዳደራችንን አቁመን፤ እራሳችንን ተቀብለን እግዚአብሔር በሕይወታችን መሥራቱን እንዲቀጥል እንፍቀድለት። የዝቅተኛነት መንፈስ የምንዋጋበት በሰብዓዊ የሥነ አዕምሮ (Humanistic Psychology) ጥበብ አይደለም። የምንዋጋው የተጨበጠ ነገር ይዘን ነው፤ ያም እውነት በሆነው በእግዚአብሔር ቃል ብቻ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ማን እንደሆነን፣ ምን እንደሆነን እቅጩን ይነግረናል። እኛ ስለ እራሳችን መጥፎ ስዕል እየሠራን “እኔ የማልረባ ነኝ” በማለት በዝቅተኛነት መንፈስ እንድንሰቃይ አይፈልግም። ይህም የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም።

በሚቀጥለው ክፍል እስክንገናኝ፤ የጌታ ጸጋና ሰላም ከሁላችን ጋር ይሁን።